

[Miljøministeren]

gør man ved at give et ansvar. Ellers kan man ikke forlange, at mennesker skal deltage i det arbejde. Det er den type af motiver, der har ligget bagved for mig. Hvis de folkevalgte ikke får reelle opgaver, kan jeg ikke se, hvorfor man skal gå ind og blive folkevalgt. Hvis alle andre alligevel er finere til at træffe beslutninger, end man selv er, hvorfor i himlens navn skulle man så gå ind og deltage i arbejdet?

Derfor accepterer jeg heller ikke udsagnet om, at den nære borgerkontakt i fredningsarbejdet kan være nøjagtig lige så god, selv om der ikke er noget fredningsarbejde. Jeg mener altså med andre ord, at der i masser af tilfælde er tale om en illusion. Men lad os prøve at gå det igennem.

Jeg føler, at det afgørende er, at de spørgsmål, som optager befolkningen mest, også er dem, der bliver lagt ud til beslutning i kommuner og amter, for ellers kan jeg ikke se, at man kan få mennesker til at gå ind i det arbejde. Det er ud fra det, jeg har ment, at det var rigtigt nu ikke længere at have fredningsnævne, men derimod at have et naturklagenævnet.

Til hr. Gade vil jeg sige, at det er rigtigt, at den manglende håndhævelse, kan man sige, er det, der bærer skylden i den nuværende lovgivning. Både ja og nej, vil jeg dog sige. I nogle tilfælde er der naturligvis tale om, at loven ikke er blevet håndhævet strengt nok. Men i andre tilfælde er der jo tale om, at beskyttelsen af naturen f.eks. ikke er stærk nok. Det er derfor, jeg mener, at dette forslag trods alt er en meget klar forbedring.

Så er det klart, at man altid kan tale om, hvorvidt der skal være endnu bredere rammer, og om der skal være tale om endnu større beskyttelse. Nu er man altså landet her i første omgang, men det er jo ikke lukket for tid og evighed.

Så vil jeg godt sige om det åbne land og om, at der bør åbnes nu: Ja, det kan man da godt diskutere. Der står i lovforslaget, at det skal åbnes, men at det skal åbnes i en dialog med organisationer og andre relevante personer i denne sammenhæng. Det er selvfølgelig, fordi der er tale om en balance imellem bare at åbne helt frit med de problemer, det skaber for naturen og naturbeskyttelsen, at man åbner for folks adgang til naturen, og så også at få en tilstrækkelig naturbeskyttelse. Det er det, der har gjort, at jeg har syntes, det var acceptabelt med en be-

myndigelse her, når sigtet klart var, at der skulle åbnes. Det er noget af det, vi undervejs i forbindelse med det lovforberedende arbejde har diskuteret med en række organisationer, og det er vores indtryk, at de har interesse for at gå ind og lave nogle fornuftige regler her, sådan at vi opnår både en beskyttelse af naturen og en benyttelse.

Kodeordet i denne sammenhæng er altså, at der ikke skal være en reservattankegang – det er også en slags svar til hr. Duetoft: Ikke en reservattankegang – men at der netop er tale om, at hvis man skal opnå en tilstrækkelig forståelse for naturen, så skal det være noget, der kan samles under »benyt og beskyt«. Det er det, der er udgangspunktet.

Jeg tror, at jeg hermed har været så nogenlunde igennem hr. Gades indlæg.

Til ordførerne for Venstre og De Konservative skal jeg i denne sammenhæng blot sige tak for tilslutningen, og det gælder også fru Marianne Jelved.

Om columbusægget vil jeg sige til hr. Leif Hermann, som var inde på, at det var et underligt columbusæg, at det er jo netop det, columbusæg altid er. Det er noget, man pludselig opdager, men som egentlig er ganske naturligt.

Så til hr. Knud Lind. Om end hr. Knud Lind ikke afviste det totalt, synes jeg ikke, der var megen basis for at gå ind og kommentere ret meget af det, som hr. Knud Lind sagde.

Jeg tror, jeg har været igennem det meste af det, som hr. Duetoft har været inde på. Hr. Duetoft siger – også i forbindelse med bemyndigelsesdiskussionen – at en række beslutninger fra folkevalgte organer overføres til noget mere flyvsk. Det bliver jeg altså nødt til at tilbagevise. Det er faktisk ikke tilfældet med det her. Det er ikke ensbetydende med, at man ikke kan ønske, at det kan være anderledes, men i forhold til tidligere lovgivning bliver det ikke noget mere flyvsk. I en lang række sammenhænge sker der rent faktisk ved hjælp af bemærkningerne nogle præciseringer.

Som svar til hr. Lysholm Christensen har jeg været inde på spørgsmålet om fredningsnævne. Om cyklingen og færdslen i de private skove mener jeg, der kan være anledning til nogle misforståelser, og dem vil vi så søge at rette op på under udvalgsarbejdet.

Hermed tror jeg, jeg så nogenlunde har kommenteret ordførertalerne, i hvert fald hvis vi